

Cauza/Data emiterii hotărârii	Încălcare/Nicio încălcare	Extras din hotărâre	Aprecierea Curții/ Satisfacția echitabilă acordată
<i>KOTOV c. Federației Ruse</i> 26.11.2024	Încălcarea art. 5, 6, 8, 10, 11 și 1/1	- Dreptul la libertatea de întrunire este un drept fundamental într-o societate democratică și, ca și dreptul la libertatea de exprimare, este unul dintre fundamentele unei astfel de societăți. Prin urmare, acesta nu ar trebui să fie interpretat restrictiv. Articolul 11 din Convenție protejează doar dreptul la „întrunire pașnică”, noțiune care nu acoperă o demonstrație în care organizatorii și participanții au intenții violente. Prin urmare, garanțiile articolului 11 se aplică tuturor adunărilor, cu excepția celor în care organizatorii și participanții au astfel de intenții, incită la violență sau resping în alt mod fundamentele unei societăți democratice. Chiar dacă există un risc real ca o manifestație publică să se soldeze cu dezordini ca urmare a unor evoluții care nu pot fi controlate de cei care o organizează, o astfel de manifestație nu iese ca atare din domeniul de aplicare al paragrafului 1 al articolului 11, iar orice restricție impusă acesteia trebuie să fie conformă cu termenii paragrafului 2 al art. 11. - Atunci când Curtea își exercită controlul, sarcina sa nu este de a substitui propria opinie celei a autorităților naționale competente, ci mai degrabă de a controla, în temeiul articolului 11, deciziile luate de acestea. Aceasta nu înseamnă că trebuie să se limiteze la a verifica dacă statul și-a exercitat puterea de apreciere în mod rezonabil, cu atenție și cu bună-credință; Curtea trebuie să examineze ingerința reclamată în lumina ansamblului cauzei și să stabilească, după ce a stabilit că aceasta urmărește un „scop legitim”, dacă răspunde unei „nevoi sociale presante” și, în special, dacă este proporțională cu acest scop și dacă motivele invocate de autoritățile naționale pentru a o justifica sunt „pertinente și suficiente”. În acest scop, Curtea trebuie să se asigure că autoritățile naționale au aplicat standarde conforme cu principiile enunțate la articolele 10 și 11 și, în plus, că și-au întemeiat deciziile pe o apreciere acceptabilă a faptelor relevante. - Curtea a statuat anterior că condamnările reclamantilor pentru participarea la evenimente publice neautorizate au reprezentat o ingerință în dreptul lor la libertatea de întrunire . În prezenta cauză, reclamantul a fost condamnat în temeiul Codului penal pentru încălcări repetate ale procedurii de organizare sau	9.750 euro (moral) 18.500 euro (costuri/cheltuieli)

		desfășurare a demonstrațiilor, prin urmare, condamnarea reclamantului a constituit o ingerință în dreptul său la libertatea de întrunire. - O ingerință în dreptul la libertatea de întrunire pașnică va constitui o încălcare a articolului 11, cu excepția cazului în care este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime în temeiul paragrafului 2 și este „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea scopului sau scopurilor în cauză. - Având în vedere dispozițiile articolului 212 alineatul (1) din Codul penal, Curtea constată că, în cazul reclamantului, instanțele naționale le-au interpretat în termeni generali și fără un grad suficient de individualizare. În special, Curtea Constituțională a solicitat instanțelor naționale să evalueze dacă a existat un prejudiciu sau o amenințare reală de prejudiciu ca urmare a încălcării procedurii evenimentelor publice și dacă infracțiunea a fost intenționată. De asemenea, Curtea a statuat că pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie dispusă numai în cazul în care demonstrația nu a fost pașnică sau dacă prejudiciul sau amenințarea reală de prejudiciu a fost semnificativă. Prin urmare, atunci când consideră că organizatorii răspund pentru o încălcare a articolului 212 alineatul (1) din Codul penal, instanțele naționale sunt obligate să se asigure că aceste criterii sunt îndeplinite. Cu toate acestea, în prezenta cauză, instanțele naționale nu au indicat care dintre acțiunile reclamantului au cauzat prejudicii sau dacă a existat vreo amenințare reală de prejudicii, și nici nu au explicat în mod adecvat de ce evenimentele în care a fost implicat reclamantul nu au fost pașnice. Curtea constată lipsa oricărei recunoașteri a faptului că faptele imputate reclamantului, și anume scandarea de sloganuri antiguvernamentale, erau în sine protejate de articolele 10 și 11 din Convenție. Un ordin de încetare a acestor acțiuni - dacă acestea ar fi avut loc cu adevărat - ar fi avut nevoie de o justificare puternică pentru a fi legal. Instanțele au renunțat la aceste considerente. Prin urmare, acestea nu au demonstrat suficient că acțiunile reclamantului au încălcat cerințele articolului 212 alineatul (1) din Codul penal și, prin urmare, au fost pedepsite în temeiul acestei dispoziții, contrar poziției stabilite în hotărârea Curții Constituționale. Prin urmare, este îndoielnic că aplicarea dispozițiilor articolului 212.1 din Codul penal de către instanțele interne în cazul reclamantului ar putea fi considerată suficient de previzibilă.	
--	--	---	--

		- Pentru a stabili dacă un reclamant poate pretinde protecția articolului 11, Curtea ia în considerare (i) dacă adunarea era destinată să fie pașnică sau dacă organizatorii aveau intenții violente; (ii) dacă reclamantul a demonstrat intenții violente atunci când s-a alăturat adunării; și (iii) dacă reclamantul a cauzat vătămări corporale cuiva. Curtea observă că, în cazul în care demonstrații și poliția au fost implicate în acte violente, este uneori necesar să se examineze cine a început violențele. În plus, în hotărârea sa, Curtea Constituțională a declarat în mod explicit că instanțele naționale ar trebui să acorde o atenție deosebită analizei caracterului pașnic al adunărilor și să ia în considerare toate elementele de probă disponibile, chiar și cele referitoare la condamnările administrative anterioare care au servit drept temei pentru condamnare. Cu toate acestea, în cazul de față, condamnarea reclamantului s-a bazat pe un raționament speculativ cu privire la potențiale „accidente de mare amploare”, fără a justifica probabilitatea reală de producere a unor astfel de incidente și presupusa contribuție a reclamantului. Aceasta sugerează o formă de responsabilitate colectivă care nu este permisă în temeiul articolului 11. Instanțele naționale au considerat că comportamentul reclamantului nu a fost pașnic deoarece acesta a scandat sloganuri și a ignorat ordinele legale ale ofițerilor de poliție de a se dispersa, demonstrația a cuprins un număr semnificativ de participanți și s-a desfășurat la Moscova. Cu toate acestea, hotărârile judecătorești nu au demonstrat în mod convingător că reclamantul sau oricare dintre participanții la demonstrații ar fi avut intenții violente, că reclamantul ar fi demonstrat vreodată, prin acțiunile sale, vreo amenințare la adresa sănătății, vieții sau proprietății altora și, în sfârșit, că ar fi cauzat vreun prejudiciu. - Sarcina de a dovedi intențiile violente ale organizatorilor unei demonstrații revine autorităților. În cazul de față, autoritățile nu au reușit să demonstreze că reclamantul a fost violent sau a cauzat vreun prejudiciu. Faptul că anumite sloganuri nespecificate au fost scandate, că ordinele polițiștilor de a se dispersa au fost ignorate, că a existat un număr semnificativ de participanți sau că demonstrația a avut loc în capitala Rusiei nu poate constitui în sine o dovadă că comportamentul reclamantului a reprezentat o amenințare reală la adresa securității sau că acesta a avut intenția de a provoca prejudicii, astfel cum Curtea a constatat deja mai sus.	
--	--	---	--

		- În ceea ce privește ultimul motiv de condamnare, și anume blocarea drumului, Curtea reamintește că un comportament fizic care obstrucționează în mod intenționat traficul și cursul normal al vieții pentru a perturba grav activitățile desfășurate de alții nu se află în centrul acestei libertăți protejate de articolul 11 din Convenție. În speță, instanțele s-au referit doar la obstrucționarea traficului; acestea nu au dat niciun exemplu concret și nici nu au analizat în ce măsură și în ce mod participanții au blocat traficul.	
<i>NDI SOPOT S.A c. Macedoniei de Nord</i> 26.11.2024	Încălcarea art. 6	- Pentru ca articolul 6 § 1 în componenta sa „civilă” să fie aplicabil, trebuie să existe un litigiu cu privire la un „drept” despre care se poate spune, cel puțin din motive discutabile, că este recunoscut de dreptul intern, indiferent dacă acest drept este protejat de Convenție. Litigiul trebuie să fie real și serios; el se poate referi nu numai la existența efectivă a unui drept, ci și la întinderea și modul de exercitare a acestuia; iar rezultatul procedurii trebuie să fie direct decisiv pentru dreptul în cauză. Curtea notează că societatea reclamantă se plânge în special de procedura din Macedonia de Nord privind recunoașterea sentinței parțiale în acest stat. Curtea mai notează că drepturile societății reclamante în temeiul hotărârii arbitrale din prezenta cauză erau de natură „pecuniară” și rezultau dintr-o relație contractuală între entități private. Prin urmare, dreptul de a recupera suma acordată de Tribunalul ICC a fost un „drept civil” în sensul articolului 6. Rezultatul procedurii inițiate de societatea reclamantă în fața instanțelor ordinare în vederea recunoașterii hotărârii parțiale în Macedonia de Nord a fost, prin urmare, decisiv pentru „dreptul său civil”. Procedura în cauză a constituit un „litigiu” cu privire la un drept recunoscut, cel puțin în mod argumentat, în temeiul dreptului intern, iar litigiul a fost real și serios. Faptul că procedura contestată s-a încheiat cu un refuz de a permite recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale nu este relevant. Rezultă că articolul 6 din Convenție era aplicabil procedurii interne de recunoaștere în cauză. - În ceea ce privește obiecția referitoare la pretinsa omisiune de a preciza o valoare corectă a litigiului, care ar fi condus la imposibilitatea societății reclamante de a formula o cale de atac pe motive de drept, Curtea nu trebuie să examineze argumentele părților privind metoda de calculare a valorii litigiului, pentru	3.600 euro (moral) 15.000 euro (costuri/cheltuieli)

		următorul motiv. Un guvern care invocă neepuizarea trebuie să demonstreze Curții că calea de atac a fost una efectivă și a fost disponibilă în teorie și în practică la momentul respectiv, adică a fost accesibilă și a fost capabilă să ofere o reparație în ceea ce privește plângerile reclamantului și a oferit perspective rezonabile de succes. Guvernul nu a furnizat niciun exemplu specific de jurisprudență care să demonstreze că un recurs pe chestiuni de drept în cadrul unei proceduri privind recunoașterea unei hotărâri arbitrale străine ar fi acceptat pentru examinare de către Curtea Supremă. Dimpotrivă, de exemplu, în cadrul procedurii privind refuzul recunoașterii celei de a doua hotărâri arbitrale, Curtea Supremă a respins ca inadmisibil recursul pe motive de drept formulat de societatea reclamantă, adoptând o poziție clară în ceea ce privește aplicarea Legii privind procedurile necontencioase la astfel de proceduri și, în consecință, lipsa unei dispoziții specifice în această lege care să permită un recurs pe motive de drept împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri de recunoaștere. Prin urmare, Curtea constată că un recurs la Curtea Supremă nu ar fi constituit o cale de atac eficientă pentru plângerile formulate de societatea reclamantă. - Curtea constată că societatea reclamantă a invocat motivul lipsei de imparțialitate în cererea sa de redeschidere a procedurii. Această dispoziție nu făcea distincție între motivele de excludere enumerate la articolul 64 din lege, inclusiv articolul 64 alineatul (6) invocat de societatea reclamantă. O astfel de distincție rezultă din interpretarea dată de instanțele naționale în cadrul procedurii de redeschidere. În lipsa oricărui argument din partea guvernului, cu atât mai puțin a unui exemplu de jurisprudență internă care să demonstreze că o astfel de interpretare a făcut obiectul unei practici consacrate a instanțelor, Curtea nu consideră că a fost nerezonabil ca societatea reclamantă să recurgă la procedura de redeschidere pentru a repara pretinsa încălcare în cadrul procedurii de recurs referitoare la participarea judecătorului J.N.. Prin urmare, Curtea consideră că plângerile societății reclamante nu pot fi respinse pentru neepuizarea căilor de atac interne. - Curtea reiterează că, în temeiul testului subiectiv al imparțialității, imparțialitatea personală a unui judecător trebuie prezumată până la proba contrarie. Nu a fost prezentată nicio probă cu privire la vreo părtinire personală din partea judecătorului J.N. sau a altor judecători interni. Prin urmare, cauza trebuie să fie examinată din perspectiva imparțialității obiective. Trebuie să se stabilească dacă	
--	--	---	--

		există fapte verificabile care pot ridica îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului J.N. și dacă teama că un anumit judecător sau un organism care funcționează ca instanță nu este imparțial poate fi considerată justificată în mod obiectiv. În cazul de față, judecătoria J.N. a prezidat completul de trei judecători al instanței de apel care a soluționat cauza societății solicitante. Temerea societății reclamante cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorului J.N. provenea din faptul că soțul acesteia era, la momentul procedurii contestate, un angajat al părții adverse, societatea debitoare. Natura acestor legături personale este importantă pentru a determina dacă temerile societății reclamante erau justificate în mod obiectiv. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că temerile societății reclamante cu privire la imparțialitatea președintelui completului de judecători J.N. pot fi considerate justificate în mod obiectiv. Aceste considerații sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că componența instanței de apel nu a fost de natură să garanteze imparțialitatea acesteia și că nu a îndeplinit standardul Convenției în cadrul testului obiectiv. În această privință, în opinia Curții, este irelevant faptul că J.N. a fost membru al unui complet format din trei judecători, deoarece, având în vedere caracterul secret al deliberărilor, este imposibil să se stabilească influența reală a președintelui J.N. asupra deciziei.	
<i>I.B.A c. Elveției</i> 26.11.2024	Nicio încălcare	- Statele au dreptul, fără a aduce atingere obligațiilor care le revin în temeiul tratatelor, de a controla intrarea străinilor pe teritoriul lor și de a expulza persoanele condamnate penal care au intrat și locuiesc în mod legal pe teritoriul lor. Cu toate acestea, deciziile lor în această privință trebuie să fie necesare într-o societate democratică, adică justificate de o necesitate socială imperioasă și, în special, proporționale cu scopul legitim urmărit. Sarcina Curții este de a verifica dacă măsurile în cauză au asigurat un just echilibru între interesele în joc, și anume, pe de o parte, drepturile individuale protejate de Convenție și, pe de altă parte, interesele societății. - Instanțele naționale trebuie să își motiveze suficient de detaliat deciziile, în special pentru a permite Curții să exercite controlul care îi este încredințat. Motivarea insuficientă a instanțelor interne, fără o punere în balanță corespunzătoare a intereselor în joc, este contrară cerințelor articolului 8 din Convenție. Acesta este cazul atunci când autoritățile naționale nu reușesc să demonstreze în mod	-----

		convingător că ingerința într-un drept protejat de Convenție este proporțională cu scopurile urmărite și, prin urmare, corespunde unei „nevoi sociale urgente” în sensul jurisprudenței menționate anterior. În cazul în care autoritățile naționale competente au examinat cu atenție faptele, aplicând standardele relevante în materie de drepturi ale omului în conformitate cu Convenția și cu jurisprudența acesteia, și au pus în balanță în mod corespunzător interesele personale ale reclamantului cu interesul public mai general al cauzei, Curtea nu va substitui propria apreciere a fondului cu cea a autorităților naționale competente decât în cazul în care se demonstrează că există motive temeinice pentru a proceda astfel. - În cadrul punerii în balanță a intereselor legate de expulzarea unui părinte, trebuie să se țină seama de interesul superior al copiilor minori. Aceasta implică în special luarea în considerare a gravității dificultăților cu care se pot confrunta copiii în țara în care părintele urmează să fie expulzat. - Curtea notează că infracțiunile pentru care reclamantul a primit o măsură de expulzare de cinci ani au fost de natură non-violentă și s-au întins pe o perioadă de doisprezece ani. După ce a obținut în mod fraudulos prestații sociale pentru familia sa, reclamantul a fost condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare, amenzi zilnice și a petrecut zece luni în închisoare. Înainte de condamnarea în cauză, solicitantul a fost condamnat în 2013 pentru furt de mașină, pentru care i s-a acordat o perioadă de probă de doi ani . Deși Curtea Supremă Federală a observat că ordinul de expulzare a fost declanșat de ultimele șapte luni de infracțiuni ale reclamantului, aceasta a subliniat, de asemenea, că durata totală a infracțiunilor penale, împreună cu comportamentul anterior al reclamantului, ar trebui să fie luate în considerare. În plus, afirmația reclamantului privind integrarea și bunele sale cunoștințe de limbă germană a fost contrazisă de propriile sale declarații, potrivit cărora limitările sale lingvistice l-au împiedicat să respecte reglementările legale relevante. - Având în vedere considerentele expuse mai sus, Curtea conchide că ingerința în viața de familie a reclamantului a fost susținută de motive pertinente și suficiente. Instanțele naționale au examinat cu atenție faptele, au aplicat standardele relevante privind drepturile omului în conformitate cu Convenția și jurisprudența sa și au echilibrat în mod corespunzător interesele personale ale reclamantului în raport cu interesul public mai larg în acest caz.	
--	--	---	--

<i>SOUROULLAS KAY și ZANNETTOS c. Ciprului</i> 26.11.2024	Nicio încălcare	- Curtea reiterează faptul că articolul 6 § 1 din Convenție nu stabilește nicio regulă cu privire la modul în care ar trebui să fie apreciate probele. Curtea poate interveni în acest domeniu numai în cazul în care o instanță națională evaluează probele în mod arbitrar sau vădit nerezonabil. Convenția nu interzice unei instanțe naționale să se bazeze pe mărturia incriminatoare a unui complice, chiar dacă se știe că martorul respectiv face parte din mai multe cercuri infracționale. Cu toate acestea, faptul de a se baza pe mărturia unui complice care a fost dată în schimbul imunității de urmărire penală poate face ca un proces să nu fie echitabil. Aceasta deoarece, prin însăși natura sa, o astfel de mărturie este susceptibilă de manipulare și poate fi dată doar pentru a obține un avantaj sau pentru răzbunare personală. Curtea reiterează, de asemenea, că principala sa preocupare în temeiul articolului 6 § 1 este de a evalua echitatea generală a procedurii penale. În cadrul acestei evaluări, Curtea va analiza procedura în ansamblul său, inclusiv modul în care au fost obținute probele, ținând seama de drepturile procedurale ale apărării, dar și de interesul publicului și al victimelor ca infracțiunea să fie investigată în mod corespunzător. - În prezenta cauză, Curtea constată că, în primul rând, astfel cum au stabilit instanțele interne, nu a existat nicio înțelegere între N.L. și acuzarea. Martorul N.L. a depus mărturie împotriva reclamanților în mod voluntar. Deciziile procurorului general de a-i acorda protecție și de a nu-l supune urmăririi penale au implicat mai degrabă exercitarea puterii discreționare decât respectarea unei promisiuni care i-a fost făcută. Chiar dacă reclamanții au susținut că a existat o anumită inadecvare în interacțiunea dintre procuratură și martor, aceștia nu au furnizat nicio dovadă a unei înțelegeri între N.L. și procuratură. Prin urmare, Curtea trebuie să accepte că circumstanțele mărturisirii lui N.L. au fost cele stabilite de instanțele naționale. Curtea mai notează că reclamanții cunoșteau identitatea lui N.L., conținutul declarației sale și faptul că acestuia i s-a acordat imunitate de urmărire penală. La proces, reclamanții au putut să îl examineze pe N.L. și pe membrii echipei de urmărire penală în mod detaliat. Instanța de fond a fost pe deplin conștientă de pericolele inerente utilizării probei unui complice, s-a avertizat în consecință și s-a străduit să explice în detaliu de ce l-a crezut pe N.L. Curtea Supremă, singura instanță de recurs disponibilă, a revizuit ulterior	-----
---	-------------------------------	--	--------------

		evaluarea lui N.L. de către instanța de fond, abordând astfel problema de a se baza pe declarația unui martor care a fost, de asemenea, complice. - Există unele îndoieli cu privire la faptul că probele de coroborare au fost nealterate, având în vedere că instanțele naționale au considerat că cei trei martori „importanți” ar putea fi considerați ca având propriul lor scop și au exprimat prudență cu privire la modul în care își vor aborda mărturia. Cu toate acestea, această îndoială nu este suficientă pentru a compromite echitatea generală a procedurii contestate, având în vedere garanțiile procedurale examinate mai sus. Curtea observă, în special, că reclamanții au putut să îl interogheze pe N.L. pe larg în fața tribunalului, care a examinat în detaliu acuzațiile, a adoptat o poziție prudentă cu privire la mărturia lui N.L. și a explicat motivele pentru care era pregătită să îl creadă. - În lumina considerațiilor de mai sus, Curtea constată că echitatea generală a procedurii contestate nu a fost compromisă ca urmare a faptului că instanțele s-au bazat pe mărturia dată de complicele reclamanților.	
<i>A. P c. Austriei</i> 26.11.2024	Nicio încălcare	- Atunci când vieți au fost pierdute în circumstanțe care angajează potențial responsabilitatea Statului, Articolul 2 din Convenție impune o obligație pentru Stat de a asigura, prin toate mijloacele la dispoziția sa, un răspuns adecvat – judiciar sau altfel – astfel încât cadrul legislativ stabilit pentru a proteja dreptul la viață să fie implementat corespunzător și orice încălcare a acestui drept să fie reprimată și pedepsită. Dacă încălcarea dreptului la viață sau la integritate fizică nu a fost cauzată intenționat, obligația pozitivă impusă de Articolul 2 de a stabili un sistem judiciar eficient nu necesită în mod necesar furnizarea unui remediu de drept penal în fiecare caz și poate fi satisfăcută prin remedii civile, administrative sau chiar disciplinare disponibile victimelor. - Cerința minimă pentru un astfel de sistem este ca persoanele responsabile care efectuează investigația să fie independente de cei implicați în evenimente. Aceasta înseamnă nu doar lipsa unei legături ierarhice sau instituționale, ci și o independență practică. Atunci când este în joc o obligație pozitivă de a proteja viața persoanelor aflate în custodie sau în armată, sistemul prevăzut de Articolul 2 trebuie să asigure o investigație oficială independentă și imparțială care să îndeplinească anumite standarde minime de eficacitate. Astfel, autoritățile relevante trebuie să acționeze cu o diligență și promptitudine exemplară și să	-----

		inițieze din proprie inițiativă investigații capabile, în primul rând, să stabilească circumstanțele în care a avut loc incidentul și orice deficiențe în funcționarea sistemului de reglementare și, în al doilea rând, să identifice oficialii sau autoritățile statului implicate. Trebuie să existe un element suficient de supraveghere publică a investigației sau a rezultatelor acesteia pentru a asigura responsabilitatea atât în practică, cât și în teorie. Gradul de examinare publică necesar poate varia de la un caz la altul. În toate cazurile, însă, rudele victimei trebuie implicate în procedură în măsura necesară pentru a-i proteja interesele legitime. - Curtea observă de asemenea că reclamanta nu a contestat că investigația a început prompt, nici nu a indicat întârzieri în desfășurarea acesteia. Într-adevăr, Curtea este de acord că atât autoritățile militare, cât și cele penale au reacționat cu o diligență și promptitudine exemplare la moartea lui T.P., inițiind imediat și din proprie inițiativă anchetele militare și penale și întreprinzând, de asemenea, mai mulți pași importanți de investigare în zilele următoare morții sale. Curtea nu pierde din vedere faptul că, deși o autopsie a fost ordonată în ziua morții lui T.P., aceasta a fost efectuată abia patru zile mai târziu. Deși acest lucru nu este de criticat în sine, se pare că a avut consecințe importante în ceea ce privește constatările medicale ulterioare, deoarece a dat naștere uneia dintre punctele asupra cărora cei doi experți medicali consultați nu au putut ajunge la un acord – și anume, semnificația prezenței materialului ADN din două germeni patogeni în testul PCR al sângelui lui T.P. Curtea observă de asemenea că, în timp ce raportul de expertiză al Dr. D. și (primul) raport suplimentar la acesta au fost obținute în termen de unsprezece și șaptesprezece săptămâni de la solicitare, a durat treizeci și una de săptămâni. Un astfel de întârziere pare oarecum problematică – în special având în vedere că nu au avut loc alte examinări și că evaluarea juridică a acțiunilor și omisiunilor personalului militar implicat depindea de constatările medicale. - Curtea observă că autoritățile interne, confruntate cu raportul de expertiză comandat privat de Dr. K., care pune la îndoială unele dintre concluziile Dr. D., au solicitat Dr. D. să ofere clarificări și răspunsuri suplimentare, ceea ce acesta din urmă a făcut prin furnizarea a două rapoarte de expertiză suplimentare. În ceea ce privește două erori factuale din rapoartele de expertiză ale Dr. D., Curtea	
--	--	---	--

		observă că acestea au vizat doar circumstanțe secundare care nu erau relevante pentru analiza medicală și constatările clinice referitoare la cauza morții. Curtea nu vede niciun motiv să nu creadă în Dr. D. sau să pună la îndoială competența sa, având în vedere că a fost numit ca expert independent, învățatură și certificat de instanță. De asemenea, trebuie subliniat că Dr. D. era un specialist experimentat în medicină legală și a examinat personal cadavrul, în timp ce Dr. K., care nu era specialist în medicină legală și nu era certificat de instanță, nu a examinat cadavrul și și-a bazat raportul de expertiză doar pe o revizuire a dosarului de caz. În plus, deși Dr. K. a contestat concluzia privind sepsisul ca fiind cauza morții lui T.P. și a susținut că transportul mai devreme la spital ar fi crescut șansele de supraviețuire, el nu a detaliat nicio altă posibilă cauză a morții, nu a susținut că T.P. ar fi putut supraviețui dacă ar fi fost dus direct la spital și nu a menționat nimic care să indice responsabilitatea penală a vreunei persoane implicate. Așadar, a fost rezonabil ca instanța națională să urmeze concluziile Dr. D. și să creadă că opinia unui al treilea expert nu ar fi adus mai multă lumină asupra cauzei morții. Prin urmare, Curtea poate accepta poziția instanței interne că nu a fost posibil să se ajungă mai aproape de adevăr în acest caz specific. Nu pierde însă din vedere faptul că autopsia a fost efectuată la patru zile după moartea lui T.P., ceea ce a creat o anumită dificultate. Cu toate acestea, nici măcar Dr. K. nu a susținut că aceasta ar fi constituit o încălcare a standardelor aplicabile în medicina legală. Prin urmare, Curtea consideră că acest lucru în sine nu poate pune la îndoială calitatea rapoartelor de expertiză ale Dr. D. sau adecvarea generală a întregii anchete penale. Considerațiile anterioare sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că autoritățile au efectuat toate pașii de investigație rezonabili disponibili pentru a elucidat cauza morții lui T.P. în măsura în care era medical posibil. Având în vedere circumstanțele foarte particulare ale prezentei cauze, Curtea nu poate identifica o deficiență în cadrul anchetei penale care să poată fi considerată că a subminat-o într-o măsură atât de mare încât să nu respecte standardele Convenției.	
<i>FERRERO QUINTANA c. Spaniei</i>	Nicio încălcare	- Curtea a constatat că nu toate diferențele de tratament pe baza vârstei pot fi considerate tipuri de discriminare. Astfel, în prezenta cauză, reclamantul nu era membru al unui grup vulnerabil. A participat la un concurs pentru a deveni angajat în sectorul public, nu pentru a afirma un drept fundamental recunoscut explicit de	-----

26.11.2024		Convenție, iar autoritățile naționale au avut, așadar, o marjă largă de apreciere în cazul de față. - În ceea ce privește dacă scopul era legitim, în hotărârea sa referitoare la un alt candidat care a participat la aceeași competiție ca cea reclamată în prezenta cauză, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a constatat că preocuparea pentru asigurarea capacității operaționale și funcționarea corespunzătoare a serviciilor de poliție constituie un obiectiv legitim în sensul articolului 4(1) din directiva 2000/78/CE, care a stabilit un cadru general pentru tratamentul egal în muncă și ocupație în cadrul Uniunii Europene. Curtea a considerat că, deși decizia de a nu-l admite pe reclamant ca ofițer de poliție de rangul inferior în Ertzaintza fusese bazată pe faptul că acesta avea o vârstă peste un anumit prag, scopul ei nu fusese de a-l exclude, ci de a asigura funcționarea corespunzătoare a acelei forțe de poliție. Acesta a fost un scop legitim în conformitate cu articolul 1 din Protocolul nr. 12. - În ceea ce privește dacă justificarea oferită a fost obiectivă și rezonabilă, Curtea putea accepta că vârsta era un factor relevant în determinarea aptitudinii fizice a unei persoane. Îndatoririle ofițerilor din forța de poliție în cauză nu erau de natură administrativă, ci operațională sau executivă, necesitând o anumită aptitudine fizică. Orice deficiențe fizice care interferau cu îndeplinirea acestor atribuții erau susceptibile de a avea consecințe semnificative nu doar pentru ofițerii de poliție înșiși și pentru terți, ci și pentru menținerea ordinii publice. Deținerea anumitor capacități fizice ar putea fi considerată o cerință profesională esențială și decisivă pentru îndeplinirea atribuțiilor unui ofițer de rangul inferior din cadrul Ertzaintza. În plus, întrebarea dacă cineva deținea capacități fizice deosebit de robuste trebuia evaluată dinamic, luând în considerare anii de serviciu pe care ofițerul ar fi fost obligat să îi completeze după recrutare, mai degrabă decât într-un mod static, doar în momentul concursului de recrutare. Astfel, chiar presupunând că solicitantul, la fel ca alți candidați cu vârsta de peste 35 de ani la momentul testelor de aptitudini fizice, fusese într-o formă fizică de vârf la acel moment, s-ar putea accepta că, având în vedere natura atribuțiilor unui ofițer de poliție, era important să se asigure că aceste capacități fizice erau menținute pentru un număr maxim de ani, iar impactul trecerii timpului în acest sens nu putea fi neglijat. Ofițerii de rangul inferior din Ertzaintza care au peste 35 de ani nu pot fi considerați a fi în	
------------	--	--	--

		deplinătatea capacităților necesare pentru îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor lor profesionale, fără a exista un risc pentru ei sau pentru terți. De aceea, de la vârsta de 36 de ani, acești ofițeri au dreptul la o reducere legală a timpului de lucru anual și la scutirea de munca de noapte și de misiunile de patrulare în afara unităților de poliție. - Curtea a recunoscut că o consecință a dreptului la anumite privilegii de la vârsta de 36 de ani încolo era că perioada de activitate profesională complet operațională, în care ofițerii de grad inferior din Ertzaintza erau în condiții optime pentru a oferi servicii de poliție, era mai scurtă decât perioada de activitate în alte profesii. Acest lucru a avut un impact considerabil asupra naturii operaționale a forțelor de poliție. Ar putea fi, prin urmare, adecvat, prin măsuri precum cea în discuție, să se asigure că un număr suficient de ofițeri „tineri” erau prezenți pentru a îndeplini sarcini care implicau un efort fizic mai mare. Curtea a considerat că, în general, astfel de întrebări de organizare internă se încadrează în marja de apreciere a Statelor Contractante. În plus, legislația internă permitea angajatorilor publici să stabilească criterii de admitere în servicii precum poliția națională, poliția Comunităților Autonome, pompierii sau armata, cum ar fi o vârstă minimă, o vârstă maximă sau o înălțime minimă, pentru a asigura capacitatea candidaților de a îndeplini sarcinile atribuite acestor servicii. În plus, alte forțe și servicii militare, de poliție și de securitate stabiliseră, de asemenea, limite de vârstă pentru admitere. Curtea Supremă a stabilit că introducerea unei vârste maxime (uneori mai mică de 35 de ani) era justificată de scopul menținerii eficienței și de cerințele structurale ale acestor servicii, și că limitele de vârstă în cauză erau necesare și proporționale cu acest scop. Curtea Supremă a luat de asemenea în considerare constatările CJUE în hotărârea sa referitoare la aceeași situație cu cea cu care se confruntă reclamantul în prezenta cauză. Faptul că solicitantul nu fusese admis automat în Ertzaintza ca ofițer de rang inferior din cauza vârstei sale la momentul concursului de admitere însemna că acesta fusese într-adevăr tratat diferit față de alți candidați aflați într-o situație similară care participau la acel concurs, iar această diferență de tratament fusese bazată pe vârsta sa. Cu toate acestea, diferența de tratament putea fi considerată, în primul rând, ca fiind adecvată scopului de a asigura capacitatea operațională și funcționarea corespunzătoare a	
--	--	---	--

		serviciului de poliție în cauză și, în al doilea rând, ca neîncălcând ceea ce era necesar pentru atingerea acelui scop. - În lumina constatărilor prezentate mai sus, Curtea a considerat că a fost stabilit că restricționarea admiterii în funcții pentru ofițerii de poliție de cel mai mic rang în cadrul Ertzaintza prin stabilirea unei vârste maxime de 35 de ani (la momentul respectiv) a fost necesară pentru a asigura și menține capacitatea funcțională a acelei forțe de poliție autonome. Având în vedere că marja de apreciere în ceea ce privește cerințele de admitere în funcțiile publice în domeniul poliției și forțelor de securitate era largă, autoritățile naționale au oferit motive relevante și suficiente pentru a justifica necesitatea măsurii.	
<i>KLAUDIA CSIKÓS</i> <i>c. Ungariei</i> 28.11.2024	Încălcarea art. 8 și 10	- Curtea reiterează că (i) conversațiile telefonice sunt acoperite de noțiunile de „viață privată” și „corespondență” în sensul articolului 8, (ii) monitorizarea acestora constituie o ingerință în exercitarea drepturilor prevăzute de articolul 8, și (iii) o astfel de ingerință este justificată de termenii alineatului 2 al articolului 8 doar dacă este „în conformitate cu legea”, urmărește unul sau mai multe dintre obiectivele legitime menționate în alineatul 2 și este „necesară într-o societate democratică” pentru a atinge obiectivul sau obiectivele. În contextul Articolului 8, Curtea a constatat că în cazurile în care legislația care permite supravegherea secretă este contestată în fața sa, legalitatea intervenției este strâns legată de întrebarea dacă testul „necesității” a fost respectat și, prin urmare, este adecvat ca Curtea să abordeze împreună cerințele „în conformitate cu legea” și „necesitate”. „Calitatea legii” în acest sens implică faptul că legislația națională nu trebuie doar să fie accesibilă și previzibilă în aplicarea sa, ci trebuie să asigure, de asemenea, că măsurile de supraveghere secretă sunt aplicate doar atunci când sunt „necesare într-o societate democratică”, în special prin furnizarea de garanții și măsuri de protecție adecvate și eficiente împotriva abuzurilor. În această privință, trebuie reiterat că în jurisprudența sa privind interceptarea comunicațiilor în cadrul investigațiilor penale, Curtea a dezvoltat următoarele cerințe minime care ar trebui să fie stabilite prin lege pentru a evita abuzurile de putere: (i) natura infracțiunilor care pot da naștere unui ordin de interceptare; (ii) o definiție a categoriilor de persoane care pot avea comunicațiile interceptate; (iii) o limită a duratei interceptării; (iv) procedura care trebuie urmată pentru examinarea, utilizarea și stocarea datelor obținute; (v) precauțiile care trebuie luate atunci când se	6.500 euro (moral) 7.000 euro (costuri/cheltuieli)

		comunică datele către alte părți; și (vi) circumstanțele în care datele interceptate pot sau trebuie să fie șterse sau distruse. - În ceea ce privește articolul 10, Curtea reiterează că protecția surselor jurnalistice este unul dintre pilonii fundamentali ai libertății presei. Fără o astfel de protecție, sursele pot fi descurajate să asiste presa în informarea publicului despre probleme de interes public. Ca urmare, rolul vital de supraveghere publică al presei poate fi subminat, iar capacitatea presei de a furniza informații precise și de încredere poate fi afectată negativ. Orice ingerință în dreptul la protecția surselor jurnalistice trebuie să fie însoțită de garanții procedurale legale corespunzătoare importanței principiului în cauză. În primul rând, printre aceste garanții se numără asigurarea unei revizui de către un judecător sau alt organism de decizie independent și imparțial, cu puterea de a determina dacă există un interes public care să prevaleze asupra principiului protecției surselor jurnalistice înainte de predarea unui astfel de material și de a preveni accesul inutil la informații capabile să dezvăluie identitatea surselor, dacă nu există. - Având în vedere natura preventivă a unei astfel de revizui, judecătorul sau alt organism independent și imparțial trebuie să fie în măsură să efectueze această evaluare a riscurilor potențiale și a intereselor respective înainte de orice divulgare și cu referire la materialul pe care se dorește să fie divulgat, astfel încât argumentele autorităților care solicită divulgarea să poată fi evaluate corespunzător. Decizia care trebuie luată ar trebui să fie guvernată de criterii clare, inclusiv dacă o măsură mai puțin intruzivă poate fi suficientă pentru a servi intereselor publice predominante stabilite. Ar trebui să fie permis judecătorului sau alte autorități să refuze emiterea unui ordin de divulgare sau să emită un ordin limitat sau calificat pentru a proteja sursele de a fi dezvăluite, fie că sunt sau nu numite în mod specific în materialul reținut, pe motiv că comunicarea unui astfel de material creează un risc serios de compromitere a identității surselor jurnalistului. În situații de urgență, ar trebui să existe o procedură pentru a identifica și izola, înainte de exploatarea materialului de către autorități, informațiile care ar putea duce la identificarea surselor de informații care nu prezintă un astfel de risc. - Curtea a scos în evidență faptul că niciuna dintre aceste autorități nu a oferit vreo clarificare cu privire la întrebarea dacă solicitanta a fost supusă colectării de	
--	--	--	--

		informații sub acoperire și, dacă da, dacă măsura a fost proporțională cu circumstanțele sale individuale și dacă a fost autorizată de un judecător. În primul rând, plângerea reclamantei nu putea fi admisă în temeiul Legii Poliției, deoarece nu exista niciun remediu împotriva măsurilor legate de colectarea de informații sub acoperire. În ceea ce privește Ministrul de Interne și comisia parlamentară pentru securitate națională, este adevărat că reclamanta a fost autorizată să se adreseze acestor autorități pe baza suspiciunii sale că comunicațiile ei fuseseră interceptate, chiar și în absența unei notificări de interceptare. - Curtea și-a exprimat deja îngrijorările cu privire la aceste mecanisme de supraveghere din cauza lipsei de independență a Ministerului, a lipsei oricărei notificări ulterioare de orice fel și a lipsei oricărui exemplu practic care să demonstreze eficacitatea acestor căi. Curtea mai are îndoieli cu privire la faptul că acestea constituie garanții adecvate în situația presupusă a reclamantului, unde informațiile privind autorizarea colectării de informații sub acoperire rămân confidențiale și, prin urmare, inaccesibile persoanei în cauză. Într-adevăr, ambele autorități au oferit doar asigurări generale solicitantei cu privire la funcționarea legală a Serviciului de Securitate Națională, fără a aborda plângerile acesteia, inclusiv întrebarea dacă astfel de măsuri au avut loc și dacă au fost efectuate legal și cu respect față de interesele solicitantei ca jurnalist. Mai mult, nu pare că astfel de declarații generale privind funcționarea legală a Serviciilor de Securitate Națională ar reflecta o echilibrare între gravitatea infracțiunii penale urmărite, pe de o parte, și efectul potențial descurajant pe care un ordin de colectare secretă a informațiilor l-ar putea avea asupra exercitării libertății presei, pe de altă parte. - În cele din urmă, se pare că, înainte de începerea anchetei penale, colectarea de informații sub acoperire putea fi ordonată conform secțiunii 69 din Legea Poliției. Legea Poliției, așa cum a explicat Curtea de Apel din Budapesta, permitea măsura fără nicio restricție în ceea ce privește persoanele supuse acelor măsuri. Într-adevăr, deși legislația a stabilit infracțiunile care ar putea da naștere interceptării, aceasta nu a descris categoriile de persoane care ar putea fi supuse supravegherii și nu a prevăzut excepții sau limitări. Curtea nu este convinsă că acea dispoziție permitea luarea în considerare a faptului dacă interceptarea comunicațiilor implica surse jurnalistice confidențiale, sau că judecătorul avea posibilitatea de a refuza autorizarea unei măsuri pentru a proteja sursele de a fi dezvăluite. Nici dispoziția	
--	--	---	--

		nu a cerut vreo echilibrare a obiectivelor urmărite prin aplicarea măsurilor de supraveghere secretă și a ramificațiilor interceptării telefonului unui jurnalist. În lumina considerațiilor de mai sus, și în special a eșecului autorităților interne de a aborda plângerile reclamantei, Curtea nu constată că au fost puse în aplicare garanții procedurale adecvate pentru ca reclamanta să conteste presupusa utilizare a supravegherii secrete împotriva ei în scopul descoperirii surselor sale jurnalistice.	
--	--	--	--